

Poštnina plačana v gotovini.

Cena 2-50 Din.

OPERA

13

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1934/35

ZEMRUDA

Premijera 9. maja 1935

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK: M. BRAVNIČAR

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

EXHIBIT

UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 9. maja 1935

Raoul Koczalski

(Življenjepisna skica.)

Raoul Koczalski je bil rojen v Varšavi 3. januarja 1885. Njegova prva učiteljica v klavirju je bila njegova mati. Mali Raoul je tako hitro napredoval in že v začetku pokazal toliko izrednega talenta za glasbo, da so njegovi stariši sklenili predstaviti čudežnega otroka svetovnoznanemu pianistu in skladatelju Antonu Rubinsteinu. Mojster je poslušal otroka in mu prerokoval veliko bodočnost. Svetoval je staršem, naj poskrbijo, da se otrokove glasbene zmožnosti pravilno razvijejo, do virtuozne spretnosti. To je bilo odločilnega pomena za življensko pot malega umetnika. V nežni mladosti je začel koncertirati, povsod z velikim uspehom in občudovanjem. Takratni najpomembnejši kritiki, kakor Hanslick, Speidel, Hartmann, Heuberger, so pozdravili Raoula z dolgimi, navdušenimi članki kot drugega Mozarta, kajti že prav zgodaj se je pri otroku oglasila stvariteljska žilica. Valčki, mazurke, nokturni so bili prvi poizkusi njegovega skladateljskega daru. Večkrat so prekinili njegovi starši koncertna potovanja malega Raoula in poskrbeli za nadaljevanje izobrazbe. Mali je hitro napredoval, vleklo ga je vedno bolj k študiju skladbe. Dvanajst let star je bil že toliko autokritičen, da je svoje prejšnje tiskane skladbe in manuskripte sežgal, ker jih je smatral za slabe.

Preobrat v njegovem razvoju je bil štiriletni študij pri Karlu Mikuliju, Chopinovemu učencu. Mikulijeva velika ljubezen do poljskega skladatelja Chopina je privedla tudi vse mišljenje in čuvstvanje malega Racula Koczalskega na druga pota. Posvetil se je z vso udanostjo Chopinovemu čarobnemu svetu, v istem času pa je spoznal tudi čudež Wagnerjeve glasbe. Poln pobude, hitro navdušen je začel sanjati o operi. Trinajst let star je začel skladati opero v treh dejanjih »Rymond«, ki je doživela svojo prvo uprizoritev pod ravnateljem Hansom Gregorjem v Elberfeldu 19. oktobra 1902. Komaj 17 let star je doživel s svojim delom pri občinstvu, kakor tudi pri vsej nemški kritiki nedeljivo odobravanje. Po tej uspešni prvi predstavi je šel »Rymond« tudi na druge odre; uspeh prvega večera se je neprenehoma ponavljal. Ta uspeh je bil za mladega skla-

datelja velika pobuda. Kljub velikim koncertnim turnejam po vseh deželah Evrope, je presenetil glasbeni svet l. 1906. z novo glasbeno dramo »Mazeppa« v treh dejanjih. To delo, čeprav kaže neverjetno velik korak naprej od »Rymonda«, še ni bilo uprizorjeno. Naslednje njegovo odsko delo je bila enodejanka »Pokora«, po Körnerjevi drami, prvokrat uprizorjeno l. 1909. v Mühlhausenu. Do svojega 22. leta je torej zložil že tri opere. Zahotele so se mu manjše oblike. Pesmi, 24 preludijev, dve suiti za klavir so bile njegove naslednje skladbe. Začel je spet koncertirati; v glasbenem svetu si je utrdil sloves velikega pianista in najboljšega interpreta Chopinovih skladb. Spisal je literarno skico o podajanju Chopinovih stvari, ki je do sedaj izšla že v štirih nakladah in velja kot izvrsten kažipot za vsakega pianista, ki hoče globlje prodreti v Chopinov duhovni svet. Leta 1910. je Koczalski za stoletnico Chopinovega rojstva priredil v vseh večjih evropskih mestih koncerte Chopinovih skladb s predavanji. Posebno v Berlinu in drugih velikih mestih je dosegel s cikličnimi Chopinovimi večeri ogromne uspehe. Po teh naporih letih intenzivnega dela je Koczalski zložil nekaj zvezkov pesmi ter glasbeno veseloigro »Jacqueline«, za katero je sam napisal libreto po A. de Musset-jevi komediji »Svečnik«.

V začetku svetovne vojne je moral koncertna potovanja prekiniti, ker so ga kot ruskega državljana internirali v Bad Manheimu. Ta neprostoVOLjna navezanost na isto mesto je privedla dozorelega mojstra k absolutni glasbi. V tem kraju so nastale sonate za klavir, violino in violoncello, dalje koncerti z orkestrom za klavir, violino in violoncello, simfonična pesnitev »Zaklinanje« ter scensko delo balet »Renata« v treh dejanjih, za katero je Koczalski sam napisal dejanje. Po končani vojni se je Koczalski preselil v Wiesbaden. Tu je nastala njegova Simfoniya za veliki orkester, ki jo je izvajal poleg drugih njegovih skladb generalni ravnatelj Karl Schurich za Koczalskijev jubilej 26. marca 1920. Začel je spet koncertirati in ustvarjati. V Nemčiji, na Holandskem, v Italiji in na Angleškem je žel kot pianist in skladatelj uspeh za uspehom. Zadnja leta ne prireja več turnej, zato se pa posveča bolj intenzivno skladateljskemu delu. Njegovo najnovejše odsko delo »Zemruda« bo doživela svojo prvo uprizoritev na odru ljubljanske opere.

Skladatelj Raoul Koczalski o svoji operi

Libreto opere »Zemruda« je napisan po neki stari, orientalski pripovedki iz znamenite zbirke »Tisoč in ena noč«, ki jo je pri nesel iz Orienta neki francoski pesnik okrog l. 1600. Benno Ziegler je napisal operno besedilo po pravljici o Zemrudi. Mene je libreto navdušil in prevzel v prvi vrsti, ker je povsem človeški in ker tako izvrstno pripoveduje o velikih brezčasovnih strasteh, o »ljubezni in sovraštvu«. Mikal me je tudi orientalski kolorit, ki se glasbi tako dobro prilaga. Opero sem napisal v 28 dneh; delal sem

kakor omamljen, tako da skoro nisem čutil potrebe po spanju in hrani. Instrumentacija opere je vzela seveda veliko več časa.

Jeseni l. 1934. sem potoval po Balkanu, medpotoma sem se ustavil v lepi prestolici Slovenije, v Ljubljani. Posebno ugodno in prijetno me je dirnila nadvse ljubezniva pripravljenost gospoda ravnatelja Mirkota Poliča, da posluša mojo novo opero. Preigral sem mu jo na klavirju, sprejem dela v spored ljubljanske opere me je izredno razveselilo. Ne samo zato, ker želi vsak skladatelj, da

Raoul Koczalski.

uprizarjajo njegova dela, temveč v prvi vrsti, ker sem bil prepričan, da je prišlo v dobre roke. Izredno me veseli, da bo moja opera krščena v slovanski deželi, kar me prepričuje v veri, da se zbuja pri Slovanih zavest skupnosti, vzajemnosti in sorodstva — to bo umetnosti prav gotovo v korist.

Kaj naj povem o svoji glasbi? Moja briga je bila predvsem, da čuvam orientalski kolorit, katerega pa nisem oblikoval groteskno ali komično, kakor nekateri drugi skladatelji (Gluck, Mozart, Cornelius, Rabaud). Orkestrsko obleko tekstu sem izvedel zelo nežno... Moderna opera daje orkestru simfoničen izraz, ki sicer učinkovito podslukuje dejanje, a navadno prekriči petje umetnikov. Moj edini

princip je bil, dati glavno vlogo pojoči besedi, kar mislim, da sem tudi dosledno izpeljal. To pa je tudi vse, kar dopuščam, da mi razum lahko narekuje. V splošnem sem se predajal svoji fantaziji; istovetim se z osebami pravljice, trpim in veselim se z vsako, kakor da bi bilo njih duševno življenje moje lastno doživetje. — Kako bo občinstvo sprejelo moje delo, pričakujem z nestrpnostjo.

Ost:

Okrog Zemrude

(O priliki prve uprizoritve na tem planetu.)

To je vseekakor nekaj. Krstna predstava na kvadrat. Iznajdljivi nemški pismouki, ki čistijo jezik, imenujejo tako zadevo z imenitno zloženko »Welt-ur-auf-führung« . . .

Komponist Koczalski, s katerim sva postala tekom vaj kar prijatelja, pripoveduje, da je ta njegova opera sprejeta v repertoar tridesetih opernih gledališč. To pomeni nekaj in zato bo naša uprizoritev precej energično soodločala pri nadaljnem razvoju usode tega dela. — Komponist je slaven mož in njegovo ime dodobra znano po svetu — zato je za ljubljansko opero odlika, da ima možnost pomeriti svoje sile in sposobnost na operi, katere bodočih potov zemljevid visi še v oblakih.

Opera ima izredno odličen in spretno narejen libreto. Snov je pravljíčna, vzeta iz slavnih Tisoč in enih noči. Obstoji iz prologa in petih slik, ki prikazujejo falotstvo in kazen navihanega kadija.

Prolog naša uprizoritev črta, ker ne pove nič bistvenega za potek dejanja. V ostalem pa sloni ves slog uprizoritve na pravljíčnosti, kateri smo primešali malo groteske, malo špasa in lahkotnosti. Mislim, da delu na korist, saj ne gre za velike reči, in problemov se v tej operi vsebinsko ne rešuje. Tudi avtor besedila in komponist kažeta vse znake, da cenita dovtip in šalo. To na primer poje kadi v petem dejanju tajinstveno turško formulo, s katero hoče izpremeniti grdo Kaifakatadari v lepoticó:

le mack chio, ped chlo,

Es cho chio,

He ivd nir chio!

Bei den Gewaltigen dieser Namen!

(Pri vseh mogočnikih, ki vas kličem!)

Pa zaupa navihani gospod Koczalski zadevo, češ, berite to zakletev od zadaj, pa boste videli:

»O ich Dep, o ich Kamel,

O ich Ochse,

O ich Rindvieh!«

Take dovtipe najdeš pri Rusih, pri Majerholdu, Tairovu!

*

Uprizoritev je odmaknjena od resničnosti v vseh scenah, razen na liričnih mestih, kjer bi unašanje groteske bilo v protislovju z muziko. Mnogo pestrosti, orientalske ornamentike, barv in sijaja po eni strani — umirjenost in počasnost vzhodnjaka, njih verski ceremonijel, to so elementi, katere je postavila naša režija za osnovo.

•

Za režijo te opere in njeno uprizoritev bi želel imeti eno petino subvencije — kapelnik pa trdi, da ne bi imel nič proti temu, ako bi sedelo v orkestru 24 prvih in drugih violin...

•

Tako, draga Zemruda! Želim Ti pri nas in na tujem, v Turinu, Zürichu, Genovi, Bukaresti itd., mnogo uspehov — gospodu Koczalskemu pa, da dočaka kot pravkar Kienzel z »Evangelnikom« — 5000. predstavo. — To je že nekaj!

Vsebina opere „Zemruda“

Prva slika. Sodna dvorana v kadijevi palači. Na stopnicah sodnega stola spita dva evnuha. Hrup za sceno jih prebudi, vstane in hitita javit kadiju, da se nekaj godi. Vojaki odprejo na stežaj vrata, pred katerimi se preriva ljudstvo. Oficir Ali-Baba privede ujetnike, med njimi v cape oblečenega princa. Ljudstvo kliče kadija; ko pride, zapove oficirju Ali-Baba, naj poroča. Oficir pripoveduje, kako je bandite presenetil in ujel. Pri besedi »banditi« ga princ prekine, kadiju pa zakliče: »To ni res, kar podtika mi!« Prese-nečen kadi vpraša princa, kaj je potem? Nato ga princ prosi: »Svojo usodo naj le vam razkrijem!« Kadi mu dovoli. Ljudstvo se umakne, Ali-Baba odpelje ujetnike, razen princa. Kadi in princ ostaneta sama in zadnji pripoveduje: »Štel dvajset let sem; oče je želel naj bi se poročil. Naj v Bagdad pošlje me, sem prosil. In oče moj me je obdaril z denarjem, z blagom, s sužnji ter z Alahovim blagoslovom! Radosten krenil sem na pot... Roparjem smo prišli v pesti... rešil sem golo življenje! Reven nato grem skozi Bagdad, vsled te nesreče svoje ves potrj priromal neopažen sem pred palače nizko okno... Vbogajme hotel sem prositi. Tedaj slučajno veter okno odstre in v njem oko dekletke mi ozre. Bilo je kakor da nebesa so se mi odprla in razodela moj najskrivnejši idol. Poslej sem kakor v sanjah blodil. In šel sem prevzet od njenih krasot na pokopališče. Izmučen, truden sem tja legel, objele mučne so me sanje! Obraz me njen je spremljal povsod, občutil prvič sem ljubezen! Še isto noč tvoji so me biriči s tatinsko sodrgo zajeli, privedli me tu sem! Ne zahtevaj o gospod, da bi naprej se še razkrival: odprle rane bi se spet, ki čas rahlo jih je že celil. Le to še vedi, gospodar palače je Basa Muvafaka.« Pri tem imenu se kadi zdrzne, poteze na obrazu se mu spremenijo; star prepir je zanetil med njim in Muvafakom smrtno sovraštvo. Kadiju šine na misel načrt maščevanja. Princu

sicer ne verjame, vendar se ne izda in mu zagotavlja pomoč, da doseže srečo. On dobro pozna Muvafaka, žensko, ki jo je princ videl skozi okno palače, je namreč njegova hčerka. Kadi ukaže služabnikom, da princa okopljejo in ga preoblečejo v kneževska oblačila, nato pokliče k sebi Muvafaka in naroči Kasmina ter priče za poroko. Ko ostane kadi sam, dá duška svoji škodoželjnosti in veselju, da bo prevaral ponosnega Basa Muvafaka. Njegov načrt maščevanja je poročiti princa, o katerem misli, da je navaden potepuh, z Zemrudo, hčerko Muvafakovo. Muvafak pride in je presenečen nad kadijevim predlogom, ker ga pozna le kot svojega neizprosnega sovražnika. Kadiju pa uspe razpršiti Muvafakovo nezaupanje in ves vesel nad veliko srečo svoje hčerke pristane na poroko ter podpiše poročno listino. Preoblečeni princ vstopi. Kadi ga predstavi Muvafaku kot princa iz Basore. Muvafak odide s princem, sledijo jima služabniki z darili. Kadi ostane sam, nato izbruhne v škodoželjen smeh.

Druga slika. Zemruda opravlja s svojimi družicami pobožni obred, ko vstopi njen oče Muvafak in ji oznani veliko srečo. Ko Zemruda izve, da je bil njen oče pri kadiju, jo prevzame nezaupanje, vendar jo oče pomiri s pripovedovanjem o plemenitosti tujca, kateremu naj se brez skrbi zaupa. Princ vstopi; med njim in Zemrudo se razvije kratek pogovor. Prav ko je v Muvafakovi hiši veselje na vrhuncu, vstopi Ali-Baba in zahteva osorno, da ga poslušajo, ker ima za princa poročilo od kadija. Zaničljivo vrže pred prinčeve noge raztrgane cape, v katere je bil prej oblečen in zasmehljivo pove, da tujec ni princ, temveč berač, katerega so ujeli in preoblekli v princa, da se kadi maščuje nad Muvafakom. Zemruda začne krčevito jokati. Princa vpraša, zakaj jo je tako razočaral; odgovori ji, naj mu zaupa, ker stoji v isti vrsti in na isti stopinji kakor princ iz Basore, vse ostalo ji bo lahko kmalu objasnil. Zemruda verjame princu, kadijevo zavratnost pa sklene maščevati. Domisli se zoperno grde hčerke barvarja Usta Omorja, ki stanuje na drugem bregu reke Tigris. Na njej zgradi svoje maščevanje, služabnice ji morajo pri tem pomagati. Ko se vrne, se razvije med njo in princem ljubezenski duet.

Tretja slika. Kadijeva palača. Sluga prisluškuje pri vratih, kadi jih hipoma odpre in pribeži v sobo, ker ga njegova ljubosumna in prepirljiva žena preganja. Oficirju Ali-Baba pomiga in mu naroči, naj vpraša lepo žensko, skrito za zastorjem, kaj želi od njega. Ali-Baba se vrne s poročilom, da bi ženska rada naskrivoma govorila s kadijem. Prosi jo, naj potrpi, da prej odpravi neko drugo stranko, ki že dolgo čaka. Na kadijev poziv vstopi prepirljiva zakonska dvojica, ki želi kadijevega posredovanja v družinskem sporu. Prekine jih kadijeva žena, ki zopet prihrumi nad svojega moža in ga zasleduje, dokler se od jeze in besnenja ne zgrudi v nezavest. Zakonska dvojica uvidi vpiččo te scene, da je njihov prepri brezpomemben v primeri s tem, kar sta pravkar videla, zato se hitro pobotata in odideta. Kadi odgrne zastor, s pajčolanom zakrita ženska vstopi in prosi pomoči — Zemruda je prišla, da izvede svoj maščevalni načrt,

kadi pa jo ne spozna, ker se ženske v Orientu kažejo moškimi le s pokritim obrazom. Kadi ne sluti, da je lepa posetnica hčerka njegovega sovražnika Muvafaka. Zemruda pripoveduje kadiju, da jo njen oče skriva pred vsem svetom in pripoveduje okrog, da je strašno grda in pohabljena; imenuje jo Kaifakatadari — nestvor stoletja. Zemruda pokaže kadiju vso svojo lepoto in ga tako omami, da jo končno prosi, naj postane njegova žena. Prav to je hotela doseči Zemruda. Preden odide, mu še pove ime očeta, Usta Omar, barvar na drugem bregu Tigrise. Prosi ga, da bi ne odlašal predolgo, ker komaj časa rešitve iz očetovega ujetništva. Kmalu po Zemrudinem odhodu pride zopet kadijeva žena, njen mož izkoristi priložnost za ločitev zakona in izreče mohamedanske ločitvene besede: »S tem je ta zakon ločem... Prvič... drugič... tretjič!«, nato zbeži presrečen odtod z vzklikom: »In zdaj grem k njej! Ah k njej!« Obupana odide tudi kadijeva žena.

Četrta slika. V mošeji. Mohamedanska molitvena scena z menjajočimi spevi med Imanom, štirimi Kaimi in ljudstvom. Po končani božji službi pridejo iz mošeje barvar Usta Omar in ljudstvo. Pred mošejo zapazi Usta Omar, da mu je nekdo izmaknil denarnico, zato prične kričati na pomoč. Iz množice izstopi kadi s svojim spremstvom, ter vpraša, kaj se je zgodilo? Barvar mu pove, kadi ukaže zasledovati tatu. Vpraša ga tudi po imenu in spozna ves vesel, da stoji pred njim prav tisti, kogar išče. Usta Omar je velik gobezdač, kadiju pripoveduje o svojem življenju in ga ne pusti do besede. Naposled se naveliča poslušanja, postane nestrpen in ga prekine z vprašanjem o hčerki. Usta Omar mu začne na dolgo in široko pripovedovati, kako je grda in da jo zato imenuje Kaifakatadari. Popiše jo točno tako, kakor Zemruda, o poroki s kadijem noče slišati ničesar. Kadi pa odločno vztraja pri svojem sklepu, tako da Usta Omar ne ve izhoda. Domisli si, da bi kadija odvrnil od tega sklepa in ga preplašil, če bi zahteval za svojo hčerko visoko doto, toda kadi kljub temu ne odneha in vztraja; pripravljen je sprejeti vsake pogoje, da dobi za ženo Usta-Omarjevo hčerko. Preden odide zapove, da mu naslednjega dne pripeljejo nevesto. Barvar Usta Omar in ljudstvo se pričnejo krohotali, ker mislijo, da je kadi ponorel.

Peta slika. V vrtu kadijeve palače. Kadi daje v pričakovanju neveste, navodila za okrasitev hiše. Barvar Usta Omar pride s svojimi prijatelji in hčerko — nevesto, ki pa je v nosilnici zastrta. Kadijevi poročni gostje se pridružijo Usta Omarjevim prijateljem. Potem, ko je kadi izplačal barvarju doto in pred pričami izjavi, da mu plača za pokoro še 1000 zlatnikov v slučaju, da bi se ločil od njegove hčerke, ga pelje k nosilnici: »In vzemi, kar je tvoje!« Kadi odgrne zaveso nosilnice, odskoči prestrašen, kajti v nosilnici sedi resnična barvarjeva hčerka, Kaifakatadari, nestvor stoletja. Ljudstvo se škodoželjno krohota. Barvar pa posmehljivo reče: »Mogoče pa je moj otrok samo začaran, reši ga čarovniške moči.« Kadi prične zaklinjati duhove, a zaman. Kaifakatadari ostane kakršna je. Zemruda nastopi in razloži: »Naj rešim jaz vam to uganko. Zavoljo

tega moža, moj oče zgubil čast je in službo! A ni dovolj bilo zlobe: prevaral me je z nekim lažnim princem, da vzela sem bagdadskega tatú. To maščevanje je. Če je uspelo zdaj sodite vi!»

Razjarjen kadi navali na Zemrudo, toda ljudstvo jo zaščiti. Med ta naraščajoči prepir pride kalifova straža in razglasi: »V imenu svetlega kalifa!« Kalif nastopi, v njegovem spremstvu princ, oblečen v kneževska oblačila. Ljudstvo zapoje himno. Kalifa zanima vzrok prepira, kadi mu potoži svojo nesrečo, Zemruda pa kadija razkrinka. Kalif prosi princa naj izreče v tem prepiru sodbo. Princ vpraša Zemrudo: »Kje tvoj princ prečudni in tat bagdadski, kje tvoj mož je?« Zemruda odgovori: »Ukaz je dal mi, semkaj naj pridem in dvignem zoper kadija tožbo.« Zemruda spozna v tem trenutku princa, pade pred njegove noge in reče: »Moj mož v oblačilih kot jih nosiš ti, bi bil prav tvojega obraza in postave.« Njene drzne besede razjarijo ljudstvo; prinčeva straža jo zaščiti. Princ pa ji odgovori: »Saj duša zdaj ti ni lagala, naj moj objem, naj moj poljub ti dá iznova vere. Da, sin Abu Beka sem jaz. In jaz s teboj sem poročen, od tebe nič me več ne loči.«

Kadi pade ves skesan pred prinčeve noge in prosi milosti. Zemrudo okrasijo kraljevsko. Kadi in ljudstvo zapojejo zahvalnico, princ pa izreče Zemrudi besede, ki jih je poklonil Mohamed svoji ženi: »Nikdar mi Alah žene boljše ni naklonit mogel. Bil sem siromak, vendar ves bogat; bil sem za vse lažnik, verjela si le ti in zoper vse ostala si z menoj!« Kot odgovor na te besede zapoje Zemruda še izrek blagoslova in zastor pade.

Kolinska

CIKORIJA

KOLINSKA
CIKORIJA

je naš

pravi

domači
izdelek

Priporoča se Vam

»SLAVIJA«

Jugoslovanska zavarovalna banka d. d. v Ljubljani

za zavarovanje

proti oškodovanju vsled požara, eksplozije, kraje, toče, nesreč itd.
na zgradbah, opremi, tvornicah, avtomobilih kot tudi na lastnem
telesu in življenju

Podružnice: Beograd, Sarajevo, Zagreb, Osijek, Novi Sad, Split

Glavni sedež: Ljubljana, Gosposka ulica 12

Telefon številki 2176 in 2276

ZEMRUDA

Orientalna pravljica v petih slikah. Besedilo spisal Ziegler. Prevel P. Debevec, Uglasbil Raoul Koczalski.
 Dirigent: dr. D. Švara.

Režiser: prof. O. Šest.

Prince	J. Gostič	Kaifakatadari, njegova hči	* * *
Kadi	R. Primožič	Ali Baba, kadijev tajnik	I. Rus
Njegova žena	M. Kogej	Kalif	A. Petrovčič
Muvafak, mestni glavar	M. Rus	Možak	I. Franci
Zemruda, njegova hči	Z. Gjungier	Njegova žena	Št. Poličeva
Usta Omar, barvar	Št. Marčec		

Narod, učenjaki, dostojanstveniki, svečeniški, mači, sluge, sužnji, evnuhi, plesalke, derviši.

Godi se v Bagdadu, leto 634.

Osnutki scene: scenograf arh. Franc. Baletne točke: baletni mojster Golovin. Kostumi: Kemžgar in M. Waldsteinova.

Blagajna se odpre ob pol 20.

Prizor se začne ob 20.

Konec ob pol 23.

Parter: Sedeži I. vrste	Din	40-
" II. - III. vrste	"	36-
" IV. - VI.	"	32-
" VII. - IX.	"	28-
" X.	"	24-
" XI.	"	24-
Lože Lože v parterju	"	120-
" I. reda 1-5	"	120-
" " 6-9	"	140-

Dodatni ložni sedeži Parterju	Din	20-
" I. reda	"	22-
Balkon: I. vrsta	"	24-
" II.	"	20-
" III.	"	16-
" I. balkon	"	20-
" II.	"	10-

Galerija: Sedeži I. vrste	Din	12-
" II.	"	10-
" III.	"	10-
" IV.	"	8-
" V.	"	8-
Stojišče	"	2-
Dijaško stojšče	"	5-

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni in v opernem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure. Predpisana taksa za poročila in oglasne listke je vračunana v cenah.

0

„Sem samo
pol
človeka“

ČE NIMAM DOBRE KAVE
DOBITE DNEVNO SVEŽE PRAŽENO LE

PRI TVD. **B. MOČH**
LJUBLJANA, VODNIKOV TRG 5.

„V. BIZJAK“

dvorni dobavitelj

keksi in biskviti

so

prvovrstni!